

VIDOR MIKLÓS: HÁROM VERS

AZ ÉLŐ NEM MONDHATJA EL

Mint celláját az elítélt
naphosszat méri föl-le,
sorsom foglyául így bukom
mindíg a falba, körbe
forogva, rést keresve és
rácsot, vasat feszítve —
priccsemre lök a szenvedés,
nyers rémület terít le.

A világ csupa fal. Konok
kőbörtönébe vetve
szöktetne s megtorpan a vágy —
velemfut már a ketrec:
az álomnak utánanyúl,
eléri kit szerettem
s vergődöm, véle-összezárt
a nékem mért veremben.

Mellémzsuppolva éveim,
mind, ki valaha látott
és hallgatom választalan
a vádoló villágot.
Elárultam — s fejemre vall
most minden szörnyű emlék:
számotkérnek halottaim,
kik útjaim kilesték.

Igen! Most kéne szólni, most —
ha még egyszer lehetne! —
falakon át és éveken
kitörni vasraverve...
Az élő nem mondhatja el,
ki volt, miféle percek
útvesztőin jutott ide,
hová jutnia kellett...

mért tette, amit tett s mire
vár most dermedt sötéten —
tán, hogy tényérnyi ablakán
szabadítón belépjen
hóhér helyett a kárhozat
s ítéletét betöltse,
míg cella, ég, föld rászakad
s fölmenti mindörökre.

EMELKEDŐ EGEK

— Fodor Józsefnek —

Az útra nézel és sötét szemedből
 a búcsúzó kilép —
 évek fasora zúg, a szél veled jön,
 emelkedik az ég,
 mint buborék: most mindjárt szertepattan,
 mása szemedben ég —
 egyetlen fény a roppant alkonyatban,
 te vagy már a vidék
 és te vagy aki futna — merre futnál? —
 hol léped át magad?
 Fönn könnyed s pilládon felhője úszkál:
 száll, száll a boltozat...
 — És ég és föld és alkonyat — te voltál? —
 a tettes reszket így...
 vagy némaságod' nincs szó, hogy kimondd már?
 az út is búcsúzik...
 és nincs kitől — minden, minden magad vagy...
 (a pillanat robajlón rádszakad;
 nem ástad mélyre, hát kihány a sorsod,
 mint föld a csontokat.)

SZIKRÁZÓ HARCBA... ..

Szikrázó harcban állasz: áruló,
 az is lehetsz, míg úgy hiszem, hogy az vagy.
 Kívánhatlak, jövöm mögé búvó,
 de nem fogadlak el csalárd vigasznak:
 szavad, ha hinném, megkötném a békét,
 de nem lehet.
 Gyanakodón les, hurkot vet a kétség
 s magam vermébe zuhanok veled.
 Szemed sarkában idegen nyilak,
 nyirkos emlékek sikos bőrödön
 — a hazugság nem mondja el, ki vagy,
 eleven vágyból pántolt börtönöm.
 Átok se szisszen, düh se fogja számat —
 segítenék,
 görcsös tiz ujjal ha megfojtanálak,
 ha vállalnám a tettes végzetét?
 Kettőnk közül csak te lehetsz a gyilkos
 s én élve-holtan, mindig áldozat —
 a törvető kéz megremeg, de mit hoz
 — sebet? halált? — föltépem arcodat!
 s inak, erek bujkáló rendszeréből
 a sűrű vád
 sugározza szét sistergőn, sötétlőn
 legázolt tested aljas igazát.